

UJ CIMBORA

KÉPES GYERMEKLAP

CENZURAT

Búzás Gáborka és Eröss Éva
székelyföldi (Mercurea-Ciuc)
kis cimborák
üdvözlétüket küldik a többi
kis cimborának.

A székely szőttes.

A székelyek közt, ahogy jártam, hegyet, völgyet,
[sok szépet láttam.
Hallgatva állt a vén Hargita, s az Olt vizét
[a mező itta.
A lombos erdőkből madárszó hallszott,
Figyeled? Éjjélen tündérszót hallsz ott.

A székelyek közt, ahogy jártam, hegyet, völgyet,
[sok szépet láttam.
S láttam egyszer, hogy szép sorjába', csíki
[harisnyába' szoknyába'
Kisjű, kisleány a templomba ment.
Akkor a szívemben, mélyen ide bent

Büszke örömmel gondoltam: egy nép
Ósi viseletében be szép... beh szép! ...
Hogy fénylőbb a szeme, büszkébb a tartása,
Hej! szőttesruhában — de más a járása! ...

F. LASZLÓ MARCELLA

APRÓSÁGOK • TARKASÁGOK

Üdvözlő vers.

Az Új Cimborá huedini mesedélutánjára írta:

Landtné Ady Mariska.

Szavallta: *Fejes Pista* IV. el. ot. kis cimborá.

*Jó Szerkesztőnéni, Isten hozta nálunk!
E találkozásra mi is már rég vártunk.
Hallottuk jó híret, ismerjük szép lelkét,
Olvastuk sok kedves versét és meséjét.
Kérjük: fogadjon be minket is szívébe,
Az Új Cimboráknak lelkes seregébe.
Viszonzásul mi is a szívünket adjuk
S fogadalmunkat, hogy soha el nem hagyjuk
A mi szépre, jóre törekvő lapunkat.
Tudjuk: sok örömet szerzünk így magunknak.
S magyar gyermek hogyha szavát adja — állja!
Jó Szerkesztőnéni önzetlen buzgalmát,
S mai ünnepségünk az Isten megáldja!*

Toborzó.

Folyik a toborzó munka, — lelkes szemű leánykák és fiúk állnak be a toborzóba, mert szívükön viselik az Új Cimborá sorsát. Azt szeretnék, ha minden kis pajtásuknak az Új Cimborá járna. Azt szeretnék, ha a szerkesztőnéni-nek soha sem lennének aggodalmai, soha sem lenne szomorú az újság miatt.

Ezeknek az aranyszivű gyermekeknek megörökíti a nevét az Új Cimborá s a legügyesebb toborzóknak jutalmat is küld nemsokára, a verseny befejeztével, úgy, amint megígérte.

Az Új Cimborá nagy körútján a következő kis cimborákat illeti dícséret az ügyes toborzásért: *Mercurea-Ciuc: Pál Bandi*, aki *Potoczky Ilit*, *Buzás Gabit*, *Bakó Kálmánt*, *Fodor Sándort*, *Kovács Zsigát*, *Szücs Ildikót*, *Szabó Dezsőt*, aki *Simon Bandit* toborozta be az Új Cimborá táborába. *Sft.-Gheorghe: Jakab Álmos*, aki *Czikó Árpit*, *Pásztor Gyurkát*, *Kovács Ildikót*, *Bogdán Rajes Zsoltot*. *Tg.-Săucuesc: Kovács Anci*, aki *Sebestyén Mariát* *Brasov*, *Theizinger Gabriellát*, *Bagiu Sanyikát*, *Szotyori Erzsikét*, *Simon Edithkét*; *Magyari Tibi*, *Tg.-Mureș*, aki *Szabó Gézát*; *Szabadi Babuka* és *Ócsi*, akik *Szél Lacikát* és *Vitus Ilike Jernuț*, aki *Szabó András II. el. o.-t* toborozta be az olvasók közé. De külön hálás köszönetünket fejezzük ki *Darvasné P. Zsuzsánna* úrasszonynak, aki olyan lelkes készséggel vállalta velünk a munkát és *Szakáll Istvánné* és *Vámszer Gézáné* úrasszonyoknak, akik időt s fáradságot nem kímélve munkálkodtak a lap megerősítésén.

Ha valakinek a neve véletlenségből kimaradt volna a toborzóból, alkalomadtán írja meg nekünk, hogy megörökíthessük a nevét. Mert a toborzó munka olyan fontos tevékenység, hogy ha valaki csak egyetlen gyermeket is nyer meg az Új Cimborának, már a lap erősödését segítette elő s méltó arra, hogy a nevét az Új Cimborá megörizze.

A jó gyermek.

*Életemnek legfőbb célja,
Hogy mindig csak jó legyek.
Másokkal, mint testvérimmel
Jót beszéljek, jót tegyek.*

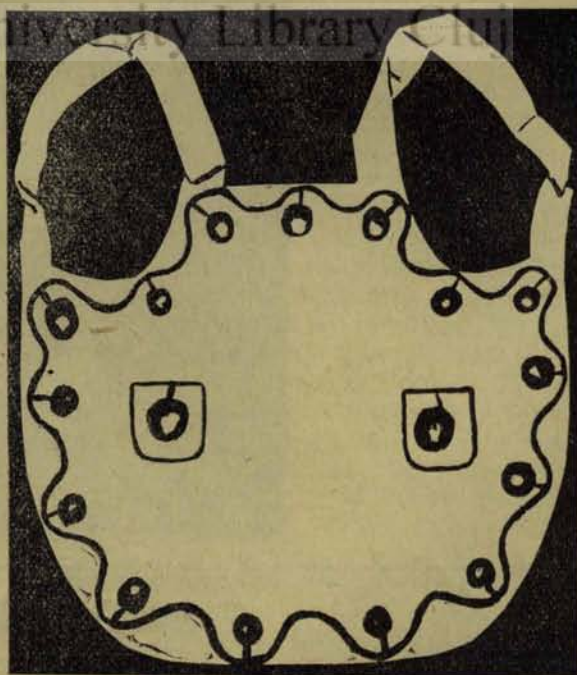
*A hazugot nem állhatom,
A kétszínűt megvetem,
De ki igazat szól s jót tesz,
Azt őszintén szeretem.*

Írta: *Szentábrahám L. Géza*

Rajziskola.

Vezeti: *Kürthy Klára.*

34. számú minta.

Babakötény.

Tervezte: *Gróf Beth'len Katinka*, *Aghires*

A rajziskolánknak ezt a mintáját is rajzolatok a többi mellé. Az ügyes kislányok ezenkívül le is szabhatják és megvarrhatják babájuknak. Ha a baba nagyobb, meg lehet nagyítani, ha kisebb, kisebbíteni a mintát.

Tavaszi vers.

Illatozó mezők felett
Bontakozik a kikelet.
Fűtől sercen lanka, halom;
Libben, szökken a fuvalom.

A mezőkön szana-széjjel
Szántóvető ballag, lépdel;
Injeszülten ökör, tehén,
Könnyen porló barázdán mên.

Nap ragyog te a mennyégből,
Istenadta jó kedvéből:
Bizzál, remélj dolgos ember,
Áldást szerzel két keziddel.

S ha neked lesz, annak is jut,
Ki kenyérért más úton fut.
...Fejed felett pacsirta szól,
Gondvert lelked vidul attól...

Éneke víg, boldog hála;
Szép az élet! ezt trillázza.
Szép az élet! Értsd meg ember!
S munkálkodjál vidám kedvvel.

Üzd el a bűt, el a gondot,
Mi orcádon rég komorlott.
Nézd az ékes mindenséget,
Az ölel, áld, szeret téged.

Bartha István.

ITTHON.

Ötvenháromnapos hosszú út után, végre én is leírhatom ezt a szót: *itthon*.

Itthon a mi kedves szamosmenti kincses városunkban, itthon a kis szerkesztőségben. Szinte, mintha Abessziniából jöttem volna haza, olyan új volt az első napokban minden. Pedig nem is voltam olyan messze, csak a Küküllő vidékén, a Barcaságban, Odorhei, Trei-Scaune, Ciuc-ban, ott egy kicsit megpihentem, aztán fordultam vissza — haza. De amíg ez a visszafordulás megtörtént, ötvenhárom nap telt el.

Munkás, fáradságos, de azért gyönyörűséges ötvenhárom nap, mert az utamban érintett: Teius, Aiud, Cristur, Odorheiu, Brasov, Sft. Gheorghe, Tg. Säcuesc, Mercurea Ciuc városokban; Cernatu, Turchis, Satulung, Baciú falukban megismerhettem az én drága, kedves régi és új kis cimboráimat. Mondhatom, hogy sok örömöm telt bennük. — Nem hiába jár nekik ez a kis ujság, meg is látszik előmenetelükön, magaviseletükön, — így vélekedtek róluk a tanítóik is, de hasonlóan a szülők is.

A cristur-i szülők részéről Elekes Domokosné urasszony, az Elekes fiúk édesanyja külön is kifejezte a szülőknek a lap iránti ragaszkodását és megköszönte az Uj Cimborá munkatársainak azt a szép és nemes egyakarató munkálkodást,

amellyel a gyermekeket életre nevelni és lelkükkel művelni igyekeznek.

Cristuron nagyon melegen fogadták az Uj Cimborát — a régi kedves kapcsolatoknál fogva is, de bárhol, ahol megfordultunk és ahol megismertek, szeretetükbe, szívükbe fogadtak bennünket.

Hiszem, hogy azok az értékes baráti kapcsolatok, amelyek ez út alatti találkozások, ismeretségek alkalmával keletkeztek a lap munkájának, törekvéseinek, megértése és megismerése nyomán — hiszem, hogy azok lassan-lassan szövetséggé mélyülnek majd közöttünk, amelyből egyakaratu, együttes munkálkodás virágzik ki, amelynek áldásos hatását minden erdélyi gyermek jótékonyon érzi majd meg az élete folyamán.

De hiszem, hogy nem csak a felnőttek, hanem a kis cimborák is megőrzik az áldott találkozások emlékét, mint, ahogy mi megőrizzük, s ha az Isten kegyelme megengedné, hogy még egyszer találkoznánk az élet folyamán, mint régi kedves ismerősök üdvözölhetnénk egymást.

Hosszú út volt az Uj Cimborá tavaszi látogató körútja, hosszú út volt, ötvenhárom napig tartott. S hogy baleset, betegség és minden más akadály nélkül megjártuk, legyen érte hála és köszönet a Fölöttünkvalónak...

Ferenczy László Marcella.

Jan Wolski:

Meséből valóság.

— Szövetkezeti ifjúsági regény. —

Eszperantóból magyarra átdolgozta:

Kormos Jenő. (7. folytatás.)

Egyetlen kéz sem emelkedett fel.

— Nem megmondtam, tanító úr? — ostobák nincsenek közöttünk! — örvendezett Anti, aki elnöki minőségében eleinte bizony kissé darabosan fejezte ki magát.

— Tehát közös akarattal elhatároztuk, hogy megkezdjük a szövetkezeti bolt alapításának játekát. Ez mindnyájunk akarata.

Most pedig mindent fel kell jegyeznünk, hogy később el ne felejtjük. Ajánlom, hogy ezen feladat elvégzésére válasszátok meg Krasowska Mancit (olv.: Krászovszká). Ő szépen ír és szereti a rendet. Akarjátok Mancit? Vagy talán valaki mást szeretnétek? Mondjátok meg egész bátran. Azt válasszátok, akit akartok!

— Legyen Mancit. Mancit választjuk! Mancit!

— Jöjj ide, Mancit! Megválasztottak titkárnőnek. Majd kioktatlak, hogyan kell vezetni a jegyzőkönyvet és mit kell bele írni. Most vedd ezt a hat papírlapot, melyekre neveinket felírtuk. Úgy vigyázz rájuk, mint a saját szemedre! Adok neked itt az iskolában egy külön fiókot, ahova eltehetsz minden ilyen hasonló feljegyzést.

A Mancit arca sugárzik az örömtől. Ő, ő kitűnő titkárnő lesz!

Bizonyára gyanítjátok, kedves olvasóim, ki az a Mancit. Ő az a kis leány, akit egyszer meg akart enni a tehén. Most már egészen nagy leány és tudja, hogy a tehenek nem esznek gyermekeket. De azért az orrocskáját, éppúgy, mint azelőtt, mindenbe beleüti.

Bolttal fogjuk kezdeni és mindenünk lesz.

— És most gondoljátok el, — szölt a tanító. — A mi kis boltunk részére mindent sokkal olcsóbban fogunk venni, mint ahogy a falunkbeli boltos árulja. Egyes cikkeket talán félszáz aranyért is megszerezhetünk be.

És mi lesz akkor, ha valamivel drágábban árulunk magunknak, mint amennyiért mi vetjük készletünket? Nem sokkal, csak alig drágábban...

— Akkor a mi kis boltunk nyerni fog! — kiáltotta Bódi.

— Helyes. Minden eladott gumin, minden irónon, minden füzeten haszna lesz.

Százharminceten vagytok itt, velem együtt százharmincenyolcan. Roppant nagy szám! Ha

mindenki csak valamit vásárol, abból is nagy összeg kerekedik.

— És a boltoknak nagy haszna lesz! — tették hozzá megértően a gyermekek.

*

— Igen, a haszon valóban nagy lehet. De mit fogunk csinálni a nyereséggel? Mondjátok!

— Azt, amit közösen fogunk elhatározni! Mert közös haszon lesz, — mondta Mancit.

— Jól mondtad. Akkor aztán lesz pénzek, amiből labdát, varrógépet, csónakot, asztalos-szerszámokat vehettek; karácsonyfát is állíthatok, szóval mindent megszerezhetek, ami elötetek kedves.

— Mindent! Mindent megcsinálunk! Mindent megszerzünk! Ó, milyen kellemes, milyen szép ez a játék! — tapsolt a boldog gyermekesereg.

*

A tanító az órára nézett.

— Már későre jár az idő. Két órája játszunk. Mára elég volt. Anti, mondd meg társaidnak, hogy bezárod a gyűlést és hazamehetnek. De holnap gyűljenek össze a jelzett órában. Tovább folytatjuk a játeket.

— Csend legyen! Ide hallgassatok! Bezárom a gyűlést! Elmehettek! Holnap újra összegyűlünk ugyanabban az órában és folytatjuk a játeket, — kiáltotta a gyűlés elnöke.

— De nem kell úgy kiabálnod, Anti! Ha valamivel halkabban mondanád, úgy is nagyon jól megértenék.

*

A gyermekek haza siettek és otthon sokat beszéltek a csodálatos játékról.

A szülők elégedetten hallgatták őket és helyeslően mosolyogtak. Mert a tanító előzetesen mindent megbeszélte velük.

A másnapi játékokra minden gyermek magával vitt egy forintot, melyet apjától, vagy anyjától kapott az iskolai bolt alapítására.

Ha játék — legyen játék!

Igy kezdődött a játék.

Minden fiú és leány tele volt lelkesedéssel. Amint egy szabad percük akadt, azonnal szövetkezést játszottak.

Megfeledeztek minden csinytettről, minden huncutságról. A leányok félretették babáikat, a fiúk felhagytak a kocsisok, katonák és vonatvezetők utánzásával.

— Pfu! Ez nem nekünk való! — mondták nagy megvetéssel.

— Ezek a játékok már csak azoknak való, akik még nem járnak iskolába! De mi? Miért játszunk mi ilyen apró semmiségeket, mi-

kor egészen komoly játékot is játszhatunk? Csak szövetkezetet játszunk!

Ha játék — legyen játék!

Nem mondom el, hogyan játszottak, mert akkor roppant vastag könyvet kellene írnom.

Nem is szükséges, mert ilyen könyv már van. Címe: „Szövetkezetek az iskolában.” Kifülnő könyv.

Aki el akarja olvasni, biztosan megkapja az iskolában a tanító bácsitól, vagy a tanító nénitől.

Az elevebb gyermekek közül csak azoknak ajánlom, akik komolyabb játékokra is hajlandóságot éreznek magukban. Akik folyton csak léhaskodni szeretnek, azok ne is kérjék, mert az ő számukra igen magas tudomány van benne.

Gyönyörű siker!

Ahol annyi törekvő gyermek és annyi lelkesedés van egy helyen, ott a szövetkezeti játéknak feltétlenül sikerülnie kell.

És gyönyörűen is sikerült!

Karácsonykor már szép karácsonyfa-ünnepélyt rendeztek a gyermekek az iskolában.

A községi bíró gyönyörű, terebélyes fenyőt ajándékozott az erdőből. Egészen a mennyezetig ért.

És ha láttátok volna, milyen szépen feldíztették a gyermekek! Mennyi fényes, ragyogó holmi volt rajta! Mennyi dísz, mennyi csemege! Egy részét a fővárosból hozatták, egy részét maguk a gyermekek csinálták. Milyen szép, színes gyertyák voltak rajta! És csillag-

szórók... Még a mennyországban sem készíthették volna el szebben.

De ez még nem minden. A gyermekek karácsonyi színdarabot is rendeztek. Ott láthatuk a gyermek Jézust, Máriát, Józsefet, Heródes királyt, ki utóbbinak olyan rettenetes, kegyetlen megjelenése volt. A fekete, hosszúfarkú, szarvas ördög sem hiányzott — folytonosan Heródes és a báméskodó gyermekek felé bökött villájával. Hát még a pásztorok, különféle rangú emberek — és egyéb eredetiségek, mind ott voltak. A karácsonyi színdarab mindenkinek nagyon tetszett.

A tanító Szent Miklós*) szerepét alakította Hosszú szürke szakálla volt. Nagy kosárral a kezében sürgött-forgott és édességeket osztogatott a gyermekeknek, meg a velük levő felnőtt kísérőknek. Egyiknek bombont, a másikkal almát, a harmadiknak mézeskalácsot, a negyediknek fűgét — és így tovább. De nem olyan fűgét osztogatott, amilyent a csúfolódó gyermekek szoktak mutogatni egymásnak, hanem valódi, édes, enni való fűgét.

Mennyire örült ott mindenki!

*

Közeledett a tavasz.

A gyermekek különféle virágmagvakat rendeltek a városból. A kertben ástak, trágyát hordtak, olyan nagy odaadással és ügyességgel, hogy valódi kertészek sem teheték volna jobban.

Óh! Milyen szép virágok termettek abban a kertben! Azután nem csak magokat ültettek, hanem epret, édes kerti szamóca tüveket is.

Mióta a falú fennáll, senki sem látott azon a környéken olyan szép virágokat.

Egyszer a városból orvos érkezett egy beteghez. Mikor megpillantotta az iskolaelőtti kerteeskét, a sok szép virág annyira meglepte, hogy kiszállt kocsijából és közelebb menve, pár percig elgyönyörködött bennük.

Körülnézte, megszagolta, megcsodálta őket. Majd zsebkönyvét elővéve, feljegyzete, hogy honnan hozták azokat a magvakat, amelyekből olyan csodálatosan szép virágok keltek.

A gyermekek pedig nagyon örvendtek, hogy a városi orvos, aki bizonyára sok szépet látott már életében, annyira megcsodálta az ő kertjüket, a saját kezük munkáját. Örömben nagy csokrot készítettek a legszebb virágokból és átadták a tovautazó vendégnek.

És milyenek voltak azok a kerti eprek! Nagyok és édesek, mint a méz!

* A lengyel gyermekeknek nem az angyal, hanem Szent Miklós, a mi Mikulás bácsink viszi a karácsonyfát.

Ford.

*(Folytatjuk.)

Mezei élet.

Én, ki papiroson sokat szántogattam,
Baconi mezőben szántogatok mostan.
Aszfalt helyett járok keskeny barázdában,
Szívem gyönyörködik pacsirta dalában.

Világ pompájára szívem nem vágyódik,
Nem és nem irigylem nagyváros lakóit.
Dalos színházakba míg tódulnak mások,
Pacsirtadal mellett virágágyat árok.

Amikor felpirkad a szép piros hajnal,
Megtelik a kertem vidám madárdallal.
Érzem a szívemnek ő megijjedését,
Testemnek, lelkemnek ő megújhdását.

Nem irigylem én a gála úri népet,
Reggeltől estélig én tőlem henyélhet;
Kisérem az ekét csendes dalolással,
Bizony, nem törődöm léha mulatással.

Paraszi mód szerint nagy boldogan élek,
Nagy úr ám a király: véle sem cserélek.
Kedves ekém után ahogy én sétálok,
Megirigyelhetnék tőlem a királyok.

Óh, mezei élet, te vagy a szép élet,
Világ sok javáért el nem cserélnék!
Te benned terem meg sok szép gondolatom,
És aztán lassankint mind eldanolgotom.

Amikor én járok az eke nyomába,
Kedves jó pajtások, nem járok hiába.
Egy-egy dalomat, ha szépnek találjátok,
A baconi mezőt, óh áldva áldjátok!

Te ékesítéd fel az egész világot.
Legyen a Te neved mindörökké áldott!

BENEDEK ELEK

Az édesanya aranyszíve.

(Folytatás.)

— Neked adom az ezüst hangomat! — kiáltotta csengő, ezüst hangján az édesanya, a patak kiszáradt medre fölé hajolva.

S hát erre a kiszáradt mederben újra megszólalt az elnémult patak. Csengő, ezüstös hangon hívogatta régi forrásait és azok egymás után tértek vissza hozzá. Údító, friss vizükkel egyszerűen megtelt a kiszáradt patakmeder s a megfiatalodott patak vidáman, csörgedezve kínálkozott a parton állóknak.

Az aranyszívű asszony megítatta a patak vizével mindhárom gyermekét. Majd maga is ivott belőle és hálás szívvel mondott az ezüstös hangú pataknak köszönetet. Az ő hangja azonban ettől kezdve fáradt és rekedt lett. Már nem énekelhetett többé a gyermekeknek, csak gyémántos szemével és puha kezével tudta álomba simogatni őket.

Igy mentek most már tovább, míg egyszer csak egy komor, sötét országba érkeztek. Dermesztő, sűrű köd borult a tájra és mérges párákkal volt tele a levegő. A gyermekeket fuldokló köhögés gyötörte és a szegény édesanya megint felsóhajtott:

— Oh, drága napocska! Süss ki már, süss ki már kis gyermekeimre, mert nélkülöd elpusztulnak a ködben!

A nap azonban így felelt:

— Öreg vagyok már és nincs erőm, hogy áttörjem a ködöt! De ha ideadnád a szemed gyémántját, ismét visszafiatalodnám és örömeist segítenék rajtad!

Az aranyszívű anya felnézett az égre az alig-alig látszó halovány nap felé:

— Oh, vedd el hát, vedd el hát, szívesen odaadom a szemem gyémántját!

És a nap elvette, felszitta az asszony szeméből azt a két fekete gyémántot, aminek az a ragyogó fényét köszönhette. És a jó öreg napocska ettől egyszerűen visszafiatalodott. Tüze áttörte most már a sűrű nehéz ködöt, megölte a mérges párákat a földön és a napfényes, tiszta levegőben most már egyszerűen meggyógyultak az aranyszívű édesanya beteg gyermekei.

Igy vándoroltak tovább. A rózsásarcú, ezüstszavú, gyémántszemű fiatal asszonyból megtört szemű, öreg anyóka lett. Nem maradt már egyebe, mint a három gyermeke, meg az aranyszíve, ami érettük dobogott.

Nemsokára azután egy hatalmas, erős sziklavárhoz értek. Ebben őrizték a török szultánnak a foglyait. Odalépett az aranyszívű asszony három gyermekével és megzörgette a vár hatalmas kapuját.

Kinyíltott egy ablak a vár kapuja fölött és marcona külsejű török katona tekintett ki rajta.

— Mit akarsz itt, mit zörgeted a török szultán várának kapuját? — kérdezte a szegény asszonytól.

— Az uramat akarom, édesapját három gyermekemnek!

— Hát aztán hoztál e valami váltságdíjat érte? — kérdezte tovább a marcona katona. — Mert tudd meg, hogy a szultán várának kapuját csak arany nyithatja ki.

— Jaj, nincs nekem aranyam semmi, csak a szívem, — felelte az édesanya könnyes szemmel.

A marcona katona azonban nem szánta meg a szegény édesanyát. Gúnyosan nevetve kiáltott le neki:

— No hát, ha a szíved csakugyan aranyból van, aranypénz helyett azt is elfogadjuk, hogy ha ideadod.

Féltőn, szomorún ölelte magához gyermekeit a szegény édesanya és könyörögni próbált.

— Kivennem én az arany szívemet, te marcona katona, és szívesen odaadnám, de az sem az enyém magamé, hanem ezé a három gyermekemé.

A marcona katonát azonban nem hatotta meg a könyörgő édesanya.

— No, hát akkor próbáld meg te magad kinyitni vele a vár vaskapuját! — kiáltott le még utoljára, azzal be is csapta a vár rácsos ablakát.

A szegény édesanya erre mit tehetett volna? Gyermekei fáradtak voltak már és keservesen sírni-ríni kezdtek édesapjuk után. Nem bírta volna velük így az utat visszafelé.

Benyúlt hát a keblébe és egyetlen szó nélkül kitépte belőle áldott anyaszívét. Fényesen ragyogó, tiszta arany szív volt. Megérintette vele a vár súlyos kapujának zárját és a kapu mindkét szárnya egyszeriben kitért előtte.

Igy lépett be rajta a szegény édesanya, egyik kezével kicsiny gyermekét ölelve, másik kezében az arany szívet tartva. Két nagyobbik gyermeke két oldalt a szoknyájába kapaszkodott.

A vár udvarában a bámulattól megbénultan nyitott előttük utat a katonaság. Marcona katonák néma sorfala közt jutott el a vár sötét pincéjébe, ahol a magyar foglyokat tartották. És a sötét pince az anya arany szívéből rögtön megvilágosodott.

— Drága feleségem! Édes gyermekeim! — kiáltott fel egyik a magyar rabok közül és önfelédten tárta ki karjait a feléje lépő kicsiny csapat előtt. A kezére kulcsolt nehéz rabbilincsek azonnal lehullottak, ahogy az asszony arany szívével megérintette őket. Így hullottak le a bilincsek sorra a többi rabok kezéről is az arany szívnek egyetlen érintésére. Sok-sok magyar gyermek édesapja lett szabaddá ezen az éjszakán. És senki sem akadt a török katonák közt, aki útjukba mert volna állani.

Ott volt az udvaron a várnagy gyönyörű hintaja. A három gyermeket az édesanyjukkal abba beültették, az édesapjuk pedig odakünn a bakon foglalt helyet. A többiek is lóra pattantak és megindultak mind a fogságból szabadult magyarok.

Nemsokára rájuk esteledett és a gyermekek a csukott kocsiban sorra elaludtak. Egyszer aztán, mikor már a fele úton is túljutottak, megszólalt az egyik:

— Édesanyám lelkem, olyan éhes vagyok!

Felébredt erre a két másik gyermek is.

— Édesanyám lelkem, kérek szépen egy darab kenyeret! Jaj, de éhes vagyok! — És mind-egyik sírni kezdett.

Szegény édesanya, jaj, honnan is teremtsen elő kenyeret az éhező, síró gyermekeknek?

Ott volt még a kezében az arany szíve. Oh, ha ezt adhatná oda kenyér helyett a három gyermekének!

Még ezt jól el sem gondolta az áldott édesanya, kezében az arany szíve, már is kenyérré változott. Háromfelé törte és odaadta három gyermekének.

— Jaj, de jó kenyérke! — szólalt meg először a kisebbik gyermek.

— Köszönöm édesanyám! De jó kenyeret adott! — szólalt meg a két nagyobbacska is.

És ahogyan ették, amint jóízűen harapták az édesanya-szívből lett áldott kenyeret, egyszer csak azt vették észre mind a hárman, hogy nőnek, dagadnak ki a ruhájukból.

— Jaj, milyen csodálatos kenyeret adott nekünk édesanyánk! — szólaltak meg ismét evés közben, de akkor már egész kis legényekké nőttek és már csak cafatok lógtak rajtuk a kis ruháskák helyett.

Mire a házuk elé értek, elfogyott a kenyér s a három erős legény alig fért el már a hintóban. Észre sem vették, hogy amint ők nőttek-nőttek, az édesanyjuknak mindinkább elfogyott a teste és már akkorka volt csak, mint egy kis fecskemadár.

— Hát édesanyánk hova lett mellőlünk? — kérdezte a három erős legény, mikor a hintó végre is megállott és ők kinyitották az ajtaját.

— Itt vagyok! Itt vagyok, édes gyermekeim! — szólalt meg édes, meleg hangon a kicsiny fecskemadár. — És bár most az Úr elé felszálok, a szívem azért örökre élni fog bennetek. És valahányszor hárman együtt vagytok és együtt emlegettek, szerető szavam is hallani fogjátok . . .

És mire azok észrevették volna, a kicsiny fecskemadár már is kiröppent a hintó ajtaján. Repült, szállt fel a csillagos ég felé, az Úr színe elé. Az Úr megáldotta és az édesanya lelke kiröppent akkor a kis fecskemadárból. Fehér angyalként odaült az Úr zsámolyára, hogy onnan figyelhesse, mit csinálnak odalenn a földön gyermekei. Azok jó testvérként szerették és segítettek egymást egész életükben. Valahányszor pedig hárman együtt voltak és az édesanyjukat emlegették, kis fecskemadár szállt le a házuk fölé. Csicsérgése olyan volt az áldott madárkának, mintha az édesanyjuk szólt volna hozzájuk, gyermekeit bátorító, vigasztaló, vagy pedig dicséző drága szavaival . . .

B. Czeke Vilma.

(Vége.)

Az Új Cimboró tavaszi nagy körútljának emlékeiből.

A teiuși találkozó.

Március 14, 15, 16 és 17.-én Teiușon járt az Új cimboró, ahol rajzkiállítás és mesemondó délután rendezett. Nagyon kedvesek, ügyesek, helyesek voltak a teiuși kis cimborák. A rajzkiállításon és versenyen több díjat is nyertek. Ugyanígy jutalomban részesültek a mesedélután szereplői is.

A teiuși találkozóra a legnagyobb szeretettel gondol vissza az Új Cimboró, s hálás köszönetet küld mindazoknak, akik ezt az áldott találkozót előkészítették és elősegítették.

A fenti fényképfelvételt a mesemondó előadás szereplőiről és résztvevőiről készítette: Ferenczy Sándor fényképész.

A Hosszú Pálné széke.

— Régi mese. —

Tudjátok-e, gyermekek, ki volt Hosszú Pálné?

Ő bizony egy dologkerülő, pletykálkodó öregasszony volt. Hol élt? Hol volt? Mikor élt? Tán nem is tudja már senki, de azért fennmaradt az emléke, a rossz emléke.

Úgy történt, hogy Hosszú Pálné nem szerette a dolgot, de annál inkább a pletykát. Nem is sokat ült otthon, hanem hol a jobb, hol a bal, hol a szemközti szomszédnál, hol másnál a faluban, ahová pletykálkodó kedve, vagy a hír utáni vágyakozása hajtotta. Végre úgy megunt mindenki, hogy már ülőhelyet se adtak neki. Ahová ment, előre eldugták a fölösleges széket, telerakták a kanapékat, magasra vették az ágyakat. Gondolták, hogy ha nem tud sehová leülni, hát hamar elmegy.

De bizony Hosszú Pálnét nem lehetett ilyen mesterkedésekkel elriasztani. Amint észrevette, hogy se itt, se ott nincs ülőhely az ő részére, otthon magához vette a kis négy lábú

fejőszéket, a karjára tette, s úgy indult pletykázó körútra.

Ahová bement, köszönt, letette a kis fejőszéket, ráült, elkezdte a pletykamondást, és nem ment tovább addig, amíg a ház népe le nem feküdt és a lámpát el nem oltották, hanem beszélt, pletykált unos-untalan.

Igy ment ez napról-napra, amíg meg nem halt.

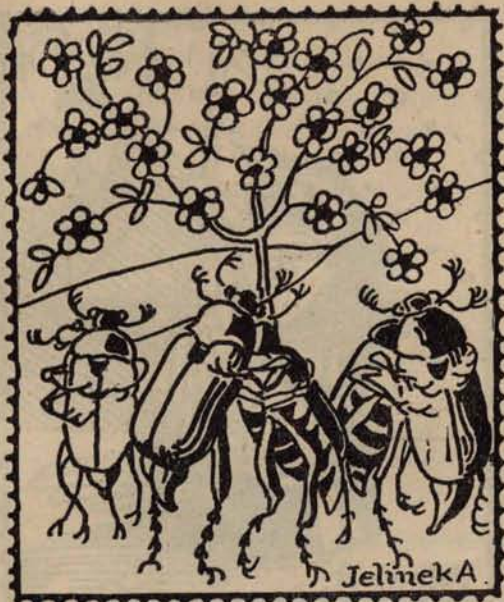
Ezért mondják az olyan asszonyra, emberre, aki sokáig ül idegen helyen és nem veszi észre, hogy a háziaknak terhére van, hogy „elhozta a Hosszú Pálné székét.”

Dr. J. Diénes Jenő.

Találjátok ki!

Mi a pénze Angliának? Ausztriának? Bulgáriának? Lengyelországnak? Spanyolországnak?

Cserebogárék bálja

Cserebogár Pálék mit gondoltak egy nap?
Aki kitalálja — az nos? — barackot kap.
Ha nem a kezébe, a fejbúbjára,
Akkor is, akkor is meglesz annak ára.

Lám, már tudjátok is — ügye, nem volt tréfa?
— Nem bizony, — úgy mondta Pista, Gyuri, Éva.
Nos, hát az úgy történt, az újság is írta,
Nagy bál volt, híres bál, táncolt, aki bírta.

Hej, ilyen multság nem volt még e korban
Sehol másutt, csak egy nefelets bokorban.
Nem is szól, nem is szól másról most a nóta,
Csak arról a bárról — másról sem azóta.

L. M.

Babatörténet.

Csöpi és Ági, két kis testvérke, nagyon gazdag szülők gyermekei voltak. A szüleik, gazdag emberek módjára, minden alkalmat kihasználtak, hogy kis leányaiknak valami ajándékot: játékokat, babákat vehessenek.

Legutóbb párisi útjáról hozott nekik két gyönyörű babát az édesanyjuk. Csudaszép két baba volt és pontosan egyforma, mert a mama ismerte leánykái természetét és tudta, hogyha csak egy icurka-picurka kis eltérés van a két baba között, akkor már baj lesz, mert az egyik kislány biztosan a másik babáját fogja szebbnek tartani.

Igy hát pontosan egyforma volt a két baba. Aranyszőke hajú, kékszemű, papát-mamát beszélő, valóságos csodababák. Meglátszott rajtuk, hogy a világ egyik legszebb városából valók.

Csöpi és Ági alapos vizsgálatnak vetették alá a babákat és sikerült is nekik valami eltérést felfedezniük. Az egyik babának mélyebb hangja volt, a másiknak meg magasabb. Mindjárt elkezdődött a vetélkedés.

— Az én babámnak szoprán hangja van, — mondta Ági.

— Az enyémnek alt, — vágta rá Csöpi — és az szebb.

— Nem igaz! A szoprán szebb.

— De nem!

— De igen!

— De az enyém beszél szebben...

— De az enyém...

Vége-hossza nem volt a civakodásnak. Sem a szülők, sem a nevelőnő nem bírtak köztük igazságot tenni. Egész délután és egész este nyomkodták a babák beszélő gépezetét, hogy bebizonyítsák, melyiküké beszél szebben.

Addig addig nyomkodták, míg egyszer csak krrr... az egyik felmondta a szolgálatot. A Csöpi babája nem szólt többet. Megnémult. Lett erre sírás, kétségbeesés. Ági kárörömmel nézte testvérkéje megnémult babáját.

— Jaj de szépen beszél a babád, — gúnyolódott Csöpivel.

Csöpi nem szólt. Úgy tett, mintha nem hallaná a gúnyos szavakat, de titokban bosszút forralt. Este megvárta, amíg mindenki elaludt, akkor odalopódzott az Ági babájához és addig meszterkedett, amíg annak is elrontotta a beszélő gépezetét. Így... Most már nem volt elkeseredve, most már egyforma volt a két baba.

Reggel azonban újból elkezdődött a harc. Ági nem hagyta annyiba a dolgot és most ő igyekezett ártani Csöpi babájának: kifecamította az egyik karját, mire Csöpi ugyanezt csinálta a másik babával. És ez folytonosan így ment. A két rossz és önző kislány a két babán töltötte ki gonoszságát. Szegény babák, jobb lett volna nekik el sem jönni Párisból. Szép szőke hajuk kócos lett, kezük-lábuk kifordítva, ruhájuk piszkos és rongyos. Húzták, tépték, szaggatták őket, csak hogy egyik se legyen jobb állapotban, mint a másik.

Egyik nap aztán meg is lett a sok cibálás eredménye. Teljesen széttört az Ági babája. Most Csöpi gúnyolódott, erre Ági dühösen neki ment, hogy megüsse és nagyon csúf verekedés lett volna, ha édesanyjuk közbe nem lép. Mindkettőjüket megbüntette, aztán elvette tőlük a Csöpi babáját és a mosónőnek ajándékozta. A kislányok most már megnyugodtak, amíg újabb játékokat, újabb prédát nem kaptak.

A mosónő boldogan vitte haza kislányainak a szétcibált babát. A mosónő kislányai hárman voltak ugyan, de nagyon, nagyon megörvendtek az egy babának.

Hamarosan megbeszélték a teendőket és felosztották maguk között a munkát, hogy a babát minél előbb rendbehozzassák.

A legnagyobbik, a gyengédszívű Máriácska vállalta az orvos szerepét. Ő majd összeragasztja, helyreállítja a sérült részeket és ápolni fogja.

Az ügyeskezű Jutka lett a baba varrónője, ő tud legszebben babaruhát varrni és fel tud használni bármilyen kis rongyot köténykének, zsebkendőnek. Még babaharisnyát is tud kötni.

A legkisebbik, a fürge kis Iluska, főzni, mosni, pancsolni szeretett. Ő gazdasszonynak ajánlkozott.

Mind a három kislány komolyan igyekezett eleget tenni a vállalt kötelességnek. Gondos ápolás és sok szeretet mellett gyorsan rendbe jött a baba. Orvosra már nem is volt szükség, Máriácska nevelőnője lett a babának. Gondozták, varrtak neki, mostak reá és nagyon szerették.

Boldogan játszott az egy babával a három kislány, mert egyiküké sem volt, hanem mindhármuké.

B. Rafael Anna.

Kinek mi tartozik a mesterségéhez?

(Az alanti üres vonalat töltsétek mindig ki).

DALOLJATOK, KIS CIMBORÁK

Még azt mondja a retek...

Még azt mondja a retek,
Hogy aludni szeretek.
Bizony nekem ne mondja a retek, a retek,
Hogy aludni szeretek.

Még azt mondja a gomba,
Némely kislány goromba.
Nekem bizony ne mondja a gomba, a gomba,
Nem minden lány goromba.

Micurka a cylinderben.

Gavallér Félix nem kis meglepetéssel látja a cicát fényes cylinderben keztüjével és sétapálcájával játszani.

Ahogy kis munkatársaink írnak...

Cirmos cica.

Cirmos cica jól vigyázál,
Mosgyál meg és úgy jácogyal.
A cica szot fogad nekem.
Minden nap meg mozdik szépen.

Meg mosa a kicsiny lábát.
Azután az árcocskáját.
Azután megy egerészni.
S ha jól lakott heverészni.

Le fekszik, szépen dorombol.
Gazdájára nemis gondol.
Ébredj cicus ne légy lusta.
A lány a tejcskét hozta.

Kallós Zoltán,
III. el. ot.

Megjegyzés. Kallós Zoltán kis cimboránk ügyesen megírta ezt a kis Cirmos cica verset. De ő még nem tud helyesen írni, mivel most tanulja a magyar helyesírást. No, lássuk ti hogy írnátok meg jó helyesírással ezt a verset? Küldjétek be s a legjobbat közöljük.

Szerk. néni.

MARCELLA NÉNI PÓSTÁJA

Kedves kis cimboráim! A látogató körútról szerencsésen hazaérkeztem. Itthon sok kedves levél várt. Örömmel látom, hogy a legeslegújabb kis cimborák közül is többen elküldték bemutatkozó levelüket. Mindig szívesen és nagy érdeklődéssel olvasok el minden levelet. Épp azért íratok csak bátran, még ha nem is tudtok olyan nagyszerűen és helyesen írni — majd megtanultok. Minél többször írtok, annál nagyobb gyakorlatot szereztek a levélírásban. Tehát várom a leveleiteket!

*

Józsa János. Hazaérkezésem után sem feledkeztem meg az ígéretemről. A levél s a csomag a napokban el is megy hálás köszönetünkkel együtt. — *Erdélyi Gyula, Aiud.* A fényképeket elküldtük. Megkapták-e? Várjuk értesítésüket, Szíves visszaemlékezéssel mindketten üdvözetünket küldjük. — *Nagy Gabriella, Odorheiu.* A küldött fényképek megérkeztek-e? s a lap jár-e rendszeren? A tantestület összes tagjának üdvözetem küldöm. — *Xántus Lajos, Tg. Săuceșe.* Mi újság? Várjuk levelét. — *Kolozsváry József, Bâra.* Ünnepi üdvözetét utólag köszönöm meg. Hasonlóval viszonzom — pünkösdre. — *Bodnár Irma, Oradea.* Köszönöm kedves figyelmét. Enyhült-e már bánata? Szeretettel üdvözlöm. — *Herger Oszkárné.* Meleghangú szép verséért köszönet. Sajnos, olyan akadályok gördültek közbe, hogy útam oda ismét el kell halasztanom. Talán egy más időpontban. Szíves üdvözet.

*

Kallós Zoltán III. el. o. t. Hazaérkezésem után legelőször is a te leveled került kezembe. Ez az első leveled, de már ez is kedvre derített. Remélem, hogy még sokáig hűséges barátja leszel az Új Cimborának. Egy kis verset is írtál a Cirmos cicáról, ami nem volt könnyű dolog. No, megpróbálunk helyet szorítani majd ennek a kis versnek. — *Br. Bánffy Gabriella és Katinka.* Kedves figyelmetekkel nagy örömet szereztek nekem. Köszönöm az ünnepi megemlékezést. Szerettelek volna látni mindkettőtöket, különösen téged Ella, bizonyára megnyúltál az eltelt évek alatt. — *Berkessy J. II. o. t.* Bemutatkozó leveledből olvasom, hogy II. elemista vagy s mind a hárman szeretettel olvassátok az Új Cimborát. Bátyád, Marci II. g. o. t., öcsikéd pedig I. el. o. t. Szépen, rendszeresen írtál Judithkám, és ami nagyon fontos és dicséretet érdemel: egy helyesírási hiba sines

a leveledben. Jöjj majd be a szerkesztőségbe, hogy megismerjelek. A rejtvényt átadtam a rovatvezetőnek. — *Török Márta Sighisoara.* Kérte apukád a lapot januártól visszamenőleg. Sajnos, a kiadóhivatal nem tudta teljesíteni, mert a januári számok már mind elfogytak, sőt a februáriak is. De ha jön vissza esetleg valakitől, küldünk neked belőle Mártuska, Megfejtésed a sorsolások közé került. — *Majay Endre IV. el. o. t. Aiud.* Igaz, személyesen is találkoztunk, de mivel azt gondoltam, hogy nem emlékszem rád, levélben is bemutatkozol. Minden névre nem emlékszem, de ha egyszer a szemébe nézek egy kis cimborának, annak az arcát soha el nem felejttem. No, ha Isten segít, ősszel ismét elmegyek hozzátok. — *Gr. Bethlen Katinka.* Tartalmas leveledet hazajövetelem után kaptam meg. Nagy érdeklődéssel olvastam végig a beszámolót is és a német fordítást is. Ilyen kis rövid német fordítással máskor is próbálkozhatsz. A kötényke formája egészen ügyes. Bizonyára nagyon sokan vannak az olvasók között olyan leánykák, akik szeretnek babaruhát varrni, azok akár le is szabhatják ezt a mintát. Döncike rajzai résztvettek a Tg. Săuceșe-i nagykiállításon. A felvétel jól sikerült. Éles, tiszta felvételeket máskor is küldhetsz be. — *Aczél Sanyi Satulung IV. el. o. t.* Új kis cimboránk vagy Sanyika — s ígéred, hogy még sokáig hűséges olvasója leszel ennek a kis lapnak, amely annyi örömet szerez neked. A Dezső bácsi mostani címe: Coltesti, jud. Alba. posta Aiud. Írj máskor is Sanyika. — *Szabó Ildi és Adélka.* Leveletekre most már innen hazuról válaszolok. Örömmel láttam ottlétemkor, hogy testiekben, lelkiekben milyen szépen fejlődtek, s hogy édes szüleiteknek sok öröme telik bennetek. Csak haladjatok továbbra is ezen az úton. Édesanyátokat s édesapát szeretettel üdvözlöm. Nagyon nagyon jól éreztem magam közöttetek. Íratok gyakrabban. — *Papp Piroska és Rózsika Stănceni.* Előfizestek jun. hó 30-ig van rendben. — *Sánta László II. g. o. t. Brașov.* A 12-ik számot újra elküldtük neked. Nehéz volt a 13-ik szám rejtvénye, de te azért nem riadtál meg, hanem megbirkóztál s nehézségekkel. S végül is legyőzted a nehézségeket s megfejtetted a rejtvényt. Kitartó voltál — a kitarítás pedig szép erény. — *Köpe Mária II. el. o. t. Cernatu.* Új kis cimboránk vagy s már is beléptél a levelezők közé. Ezt már szeretem. Írj máskor is Mária, rejtvényed a sorsoláson részt vesz. — *Csepreghy Márta és Pali.* Küldtünk nektek újra naptárt. Kaptatok-e? A rejtvény a sorsoláson részt vesz. — *Gálffy Gabika II. el. o. t. Cristur.* Hazajövetelem után mindkét leveledet megkaptam. El sem képzeled, kis cimborá, milyen örömet szerezteél vele. Irod, hogy nagyon megszeretted az Új Cimborát, oda nem adnád semmi játékért. A kapott magvaeskák mind kikeltek. A rejtvény megfejtést Pista bácsinak adtam át.

